

Rafał Sabara

AUTORSKI PROGRAM REALIZACJI ZADAŃ W ZAKRESIE BIEŻĄCEGO FUNKCJONOWANIA I ROZWOJU TEATRU „PINOKIO” W ŁODZI

„Dzieci tworzą cudowne rzeczy, kiedy czytają,
dlatego dzieci potrzebują książek.”

„Dziecko też jest człowiekiem, tylko niższego
wzrostu.”

ASTRID LINDGREN

Dzieci potrzebują książek. Książek, czyli również dobrej literatury na scenie. Literatury, która nie infantylizując, traktując dzieci poważnie, wprowadza je w bliską im tematykę, ale nie koniecznie łatwą. Bo przecież teatr z wizerunkiem chłopca o długim nosie nie może sobie pozwolić na uproszczenia czy brak powagi w podejściu do dziecięcych tematów. Pinokio jest ciekawski, Pinokio wsadza nos tam gdzie nie trzeba, Pinokio uczy się życia – a kłamie... na pewno o wiele mniej niż dorośli.

Teatr Pinokio ma uczyć, nie moralizować, pokazywać, nie wskazywać, uczyć samodzielności, siłą emocji i potęgą wyobraźni wpływać na wewnętrzną zmianę dziecka, ale też i rodzica. Bo przecież rodzice uczą się od swoich dzieci i niejednokrotnie czerpią od nich nie mniej wiedzy o sobie niż jej przekazują.

Teatr Pinokio ma charakter – bo charakter ma każde dziecko. Można go ubogacać i kształtować. Chociażby wykorzystując do tego dobrze opowiedziane historie, które poruszają głębokie emocje. Nie bojąc się dotykać spraw ważnych jak strach, samotność, cierpienie, miłość, nienawiść.

Teatr Pinokio się nie boi. Poruszać trudnych tematów, wtykać nos w mrowisko. Nie boi się Internetu i chętnie zajmie się tym typkiem, nie boi się szkoły i odważnie ujmie się za tymi, którzy mają z nią problem, nie boi się inności, bo sam jest kolorowy, nie boi się dorosłych – im też się od niego coś dostanie...

Teatr Pinokio jest otwarty. W sensie dosłownym i w przenośni. Dla małych i dużych. Dla dzieci i rodziców. Buduje międzypokoleniowe więzi. Ideą jest zatem możliwa równowaga repertuarowa między spektaklami dla najmłodszych, dzieci, młodzieży i dla... tak! dla dorosłych.

Ideą spektakli dla dorosłych byłaby jednak perspektywa patrzenia na ich świat oczami dziecka. Pinokio w bezkompromisowy sposób pokazuje dorosłym, jaki świat budują swoim pociechom, wytknie im błędy i nosy dłuższe od swojego.

RS 1

Teatr Pinokio chce dawać 4 premiery w sezonie. Najlepiej, gdyby każdą z nich udawało się kierować do różnych grup wiekowych.

Za co?

Pinokio nie boi się łączyć sił, dlatego część premier będziemy starali się finansować ze zdobytych środków z programów ministerialnych, Instytutu Teatralnego oraz poprzez nawiązanie współpracy z lokalnymi uczelniami, pokrewnymi jednostkami kultury, czy przez wsparcie instytucji i mecenasów, którzy odnajdą sens we wspólnym działaniu.

Teatr Pinokio jest rozpoznawalny w Polsce – świadczy o tym masa nagród na festiwalach, uznanie krytyków i dobra opinia w środowisku teatralnym - warto to kultywować. Ale... Warto też zadbać o budowanie lokalnej społeczności.

Oprócz premier istotą działań Pinokia powinna stać się jego **lokalność, czyli miasto**, w którym żyje, ale też docieranie do jak największej liczby odbiorców, nie tylko poprzez spektakle, ale również przez działania okołoteatralne, integrujące rodziny, obce sobie dotychczas środowiska, wykorzystując do tego przestrzeń teatru, ale również przez wychodzenie w miasto – do szkół i bram.

Jestem przekonany, że jeśli Pinokio stanie się miejscem otwartym, integrującym, ale też intrygującym tym mocniej zakotwaczy w klimacie miasta i stworzy nowych potencjalnych widzów na swoje spektakle.

Stąd pomysł na kilka PROJEKTÓW, które nadawałyby kierunek zarówno dla powstających spektakli, jak i okołoteatralnych spotkań z widzami, a także warsztatów dla dzieci i nauczycieli. Oto one:

PROJEKTY

PROJEKT: PINOKIO JEST Z ŁODZI

Zwrócenie uwagi na tematykę łódzką. Przywracanie pamięci zdarzeń, które mogłyby stać się przyczynkiem do rozmowy o współczesności. Korzystanie z dorobku osób kojarzonych z kulturą dziecięcą związanych z Łodzią, ale też instytucji takich jak np. kultowa wytwórnia Semafor.

1. Wykorzystanie twórczości tłumaczki Ireny Tuwim.

Pomysł zakłada nawiązanie do spadku kulturalnego Łodzi i przypomnienie twórczości tłumaczki Ireny Tuwim. Można się skoncentrować na jednej z popularnych książek – „**Mary Poppins**”, czy „**Kubuś Puchatek**” i zaproponować nową formę np. **Musicalu**, dla której z tych książek. Realizacji mógłby się podjąć duet **Maria Wojtyśko** (doskonale dbająca o dramaturgię) i **Daria Kopiec** (reżyserka operująca atrakcyjną formą plastyczną).

RS²

2. Spektakl 4+ nawiązujący do bajek z wytwórni Semafor

„**Miś Uszatek po latach**” tudzież „**Bolek i Lolek - reaktywacja**” – tekst napisany specjalnie dla teatru Pinokio, nawiązujący do kultowych bajek animowanych Wytwórni Semafor. Pomysł zakłada realizację godzinnego spektaklu z oldschoolowymi postaciami w nowej odsłonie z wykorzystaniem istniejących kultowych animacji.

Na przykład możemy opowiedzieć historię Misia Uszatka, który wraz ze zmianą systemu politycznego w Polsce i napływem bajek Disneya, stracił popularność i sławę pierwszej gwiazdy telewizji.

Proponuję dramaturga do tego projektu **Elżbietę Chowaniec** lub **Malinę Prześlugę**. Jako reżysera proponuję młody talent **Laure Ślubińską** znaną jako **Panch Mama**, albo współpracę z czeskim reżyserem **Jirim Havelką** – autorem fenomenalnej inscenizacji „Ostatniej sztuczki Meliesa”, który w idealny sposób bawi się konwencją kina, teatru lalek i żywego planu. Havelka wyraził zainteresowanie współpracą.

Spektakl współfinansowany i we współpracy z Muzeum Kinematografii

3. Spektakl 11+ - „Ucieczka z Przemysłowej”

W ramach projektu PINOKIO JEST Z ŁODZI przygotowanie spektaklu, który skonfrontuje ze sobą dwie historie – tę najboleśniejszą związaną z obozem koncentracyjnym dla dzieci, który istniał w czasie II WŚ na ulicy Przemysłowej z fikcyjną opowieścią o ucieczce z domu chłopca z trudnej rodziny w czasach nam współczesnych. Zderzenie motywacji, związanych z zewnętrznymi opresyjnymi okolicznościami (obozy i trudnych relacji rodzinnych) może stać się ciekawym przyczynkiem do opowieści o świecie dziecięcych potrzeb, poszukiwania miłości, szczęścia, dziecięcej woli życia i pragnieniu wolności.

Spektakl dodatkowo dofinansowany ze środków Ministerstwa Kultury.

PROJEKT: NIEDZIELA W TEATRZE, czyli RODZINA NA SWOIM

Projekty teatralne kierowane do całych rodzin – związane ze spektaklami dla dzieci i młodzieży, ale głównie z animacjami i działaniami okołoteatralnymi.

Służyć mają integracji międzypokoleniowej – głównie poprzez wspólne zabawy i działania animowane przez twórców, pedagogów teatralnych i instruktorów wraz z dziećmi i ich rodzicami.

Ideą jest spędzenie wspólnego czasu w towarzystwie innych dzieci i rodziców pod okiem doświadczonych animatorów.

Czas spędzony w teatrze podzielony byłby na kilka etapów:

- **ORYGINAL PLAY** (metoda opisana bardziej szczegółowo niżej) – integrująca, niwelująca obcość i ewentualną agresję metoda Freda Donaldsona. Zestaw prostych

R. Ślubińska³

zabaw dla całych rodzin, otwierających ich na siebie i przygotowujących do dalszych twórczych działań.

- **BAJKOWANIE** – czyli wspólne opowiadanie bajek – zabawa animowana przez zaproszonego gościa (lub animatora) z jego własnym dzieckiem (lub bez) i wciągająca w to opowiadanie wszystkich uczestników. W zależności od gościa, czy prowadzącego animatora, byłoby to opowiadanie bajek z wykorzystaniem muzyki improwizowanej na żywo, animacji lalek, czy z improwizowanym budowaniem przestrzeni scenicznej albo dźwiękowej.

- **LALKOWY FOTOPLASTYKON** – w przerwach między wydarzeniami działań będzie w kilku miejscach teatru, animowany przez aktorów lalkowy fotoplastykon – wystarczy wrzucić czarodziejską monetę i spojrzeć w wizjer, a będzie odegrany specjalnie dla ciebie króciutki spektakl lalkowy.

- **GOŚĆ SPECJALNY** – specjalnie zaproszony znany lub szczególnie gość, który staje się też jednym z marketingowych magnesów przyciągających rodziny na **NIEDZIELĘ W TEATRZE**.

- Wieczorem – **SPEKTAKL** dedykowany jak najszerszej grupie wiekowej.

PROJEKT: PINOKIO WIELOKULTUROWY

Powstanie spektaklu dla dorosłych wpisujący się w ramy projektu Łódź Czterech Kultur (i dofinansowany w ramach tego projektu).

Propozycja tytułu: „**Życie przed sobą**” wg. prozy Romain Rolanda (Emila Ajara) – spektakl w spektakularny sposób wykorzystujący monumentalne lalki i żywy plan, opowiadający przejmującą historię małego muzułmanina z nizin społecznych wychowywanego przez Żydówkę ocalałą z Auschwitz. Historia osadzona w klimacie kulturowego tygla Paryża lat siedemdziesiątych i przez to mocno korespondująca z wielokulturową koegzystencją w niegdyśjszej Łodzi. Ale przede wszystkim poruszające studium dorastania małego chłopca w okrutnym świecie dorosłych, kultywowaniu marzeń i sile dziecięcego charakteru. Rzecz o możliwości ocalenia wrażliwości w ekstremalnych warunkach życiowych. Spektakl dla widzów dorosłych!

PLANY REPETUAROWE NA 3 SEZONY TEATRALNE

SPEKTAKLE 0+ (DLA NAJNAJÓW)

w porozumieniu z Akademią Muzyczną w Łodzi

Pomysł zakłada realizację jednego w sezonie 30 minutowego spektaklu dla najmłodszej widowni, w porozumieniu z Pracownią Choreografii Akademii Muzycznej w Łodzi (**przy wspólnym finansowaniu**). Z uwagi na strukturę i formy spektaklu dla małych dzieci, czyli dużą ilość elementów sensorycznych, proponuję stworzenie

tandemu ekonomiczno – artystycznego pod kierownictwem doświadczonego choreografa i wobec wybranego przez teatr tematu, stworzenie przy udziale tancerzy i aktorów teatru, formy niewerbalnej dla Najmniejszych.

SPEKTAKLE DLA DZIECI

Proponuję więcej tytułów do wyboru, aby można je było realizować w zależności od możliwości finansowych, korzystając ze wsparcia instytucji i programów ministerialnych.

1. Musical dla dzieci – opisany wyżej w ramach projektu PINOKIO JEST Z ŁODZI.

2. Spektakl 5 + wg. twórczości Juliana Tuwima

Pomysł zakłada realizację spektaklu dla dzieci o tolerancji i różnorodności kulturowej na bazie wiersza „Murzynek Bambo”. Wiersz, który znają wszyscy, staje się podstawą do głębszej i ciekawej formalnie opowieści o akceptacji inności.

Innym spektaklem alternatywnym, albo raczej rozwijającym powyższy pomysł jest powstanie godzinnego spektaklu złożonego ze scenicznych interpretacji wierszy Juliana Tuwima. Założeniem byłoby rozbudzanie wyobraźni, uczenie abstrakcyjnego myślenia, pokazywanie dzieciom jak wiele treści można zawrzeć w krótkiej formie scenicznej. Ciekawym założeniem byłoby użycie do powstania tego spektaklu technik teatru IMPRO – co byłoby gwarancją, że za każdym razem interpretacje wierszy będą inne, tym bardziej poruszając sferę wyobraźni.

3. Spektakl 5+ adaptacja książki Adama Wajraka „Lolek”

Adam Wajrak dopisuje sprawnym i ciekawym językiem nieznaną losy odnalezionego przez siebie psa – Lolka. Pies prawdopodobnie bity przez poprzednich właścicieli, próbuje na nowo zaufać światu i człowiekowi. To przejmująca i piękna historia, która porusza problem przemocy wobec zwierząt i empatii ludzkiej.

4. Spektakl 10+ „Czy ryby śpią” Jensa Reschke lub „Co zobaczył nosorożec, gdy spojrzał na drugą stronę ogrodzenia” tego samego autora.

„Czy ryby śpią” to monolog dziewczynki, której brat zmarł na białaczkę. Mała Jette opowiada o tym, co niewyraźne i niepojęte: o śmierci. Opowiada z perspektywy dziecka i próbuje poradzić sobie z utratą, w dziecięcy sposób odpowiedzieć na pytania ostateczne. Trudny temat ukazany we wrażliwy i empatyczny sposób oswaja dzieci z traumatycznym doświadczeniem i daje asumpt do rozmowy rodziców oraz nauczycieli z dziećmi.

R.S.

Spektakl mógłby starać się o dofinansowanie w ramach Konkursu Jana Dormana. Mógłby być grany (zgodnie z założeniami Konkursu) poza siedzibą teatru - w szkołach i ośrodkach kultury.

„Co zobaczył nosorożec, gdy spojrzał na drugą stronę ogrodzenia”, to materiał na spektakl dla dzieci dotyczący bardzo trudnego, ale też żywo obecnego w Polsce problemu wszelkiego rodzaju odmienności i tego jak obchodzimy się z „obcymi”. Poważny problem podany w bajkowej „zwierzęcej” scenerii może stać się istotnym przyczynkiem do poważnej rozmowy z dziećmi na temat „inności”. Temat kontrowersyjny, bo jest to sztuka dla dzieci, która w bajkowy, zakamuflowany sposób opowiada o obozie koncentracyjnym i Zagładzie z perspektywy zwierząt z przyobozowego ZOO. Główne przesłanie: nie odwracajcie głowy, gdy krzywdzi się i prześladowuje innych.

Tekst będzie specjalnie dla teatru przetłumaczony przez wybitną tłumaczkę – Monikę Muskałę.

5. Jednym z alternatywnych pomysłów jest powstanie „**Kabaretu dla dzieci**” – nowatorskiego, cyklicznego wydarzenia pisanego i reżyserowanego przez twórcę „Pożaru w Burdelu” (kultowego kabaretu z Warszawy) – **Michała Walczaka** – wyraził zainteresowanie. Jego doświadczenie dramaturgiczne i reżyserskie, na które składają się również spektakle dla dzieci i młodzieży („Janosik. Naprawdę prawdziwa historia”) jest gwarantem powstania oryginalnej pozycji dla dzieci, ale też i dla dorosłych. Byłby to więc kabaret rodzinny – nie ma chyba nic bardziej jednoczącego niż międzypokoleniowy śmiech.

Powstanie tego cyklu kabaretowego uzależniam od zdobycia dodatkowego dofinansowania ze źródeł komercyjnych.

SPEKTAKLE DLA MŁODZIEŻY

1. Spektakl 12+ „Ucieczka z Przemysłowej” –

Opisany już nieco wyżej spektakl w ramach projektu PINIOKIO JEST Z ŁODZI, dotyczyłby kwestii wyborów i motywacji dzieci i młodzieży w zależności od warunków i okoliczności w jakich przyszło im żyć.

Historia udanej zresztą ucieczki dziewczynek z obozu koncentracyjnego na Przemysłowej skojarzona ze współczesną ucieczką chłopca z domu na ulicy Przemysłowej, jest zbiegiem dwu odmiennych motywów i tematów – ucieczki z domu i poszukiwania domu. Jest według mnie idealną przestrzenią do rozmowy o dziecięcych potrzebach, wyobrażeniu idealnego domu i idealnego świata – rzecz o konfrontacji świata dzieci i dorosłych.

Napisanie takiego tekstu oddałbym w ręce Małgorzaty Sikorskiej-Miszczyk obeznanej z tematyką łódzką, autorce libretta znanej w Łodzi opery „Człowiek z Manufaktury”. Jest zainteresowana współpracą.

RS⁶

2. „SAM, czyli przygotowanie do życia w rodzinie” – autorstwa Marii Wojtyśko – sztuka dla młodzieży z motywem rozwodzących się rodziców, czyli temat jak sobie radzić, kiedy dotychczasowy świat się wali, a i hormony nie dają za wygraną.

We wnikliwy a jednocześnie pełen humoru sposób ujęta historia dorastającego nastolatka, któremu przyszło dojrzewać w niezbyt sprzyjających okolicznościach rodzinnych.

3. Adaptacja klasyki literatury dla dzieci lub młodzieży – tytuł wyłoniony w wyniku konkursu odbywającego się wśród uczestników warsztatów dramaturgicznych, o których idei i założeniach piszę dalej.

SPEKTAKLE DLA DOROSŁYCH

Tak jak pisałem, główną ideą byłyby spektakle oparte na tekstach, w których świat dorosłych widziany byłby oczami dziecka. Wierzę, że spojrzenie na siebie przez taką soczewkę zaowocować może głębokim emocjonalnym przeżyciem.

Proponuję tekstów:

1. „Życie przed sobą” wg. prozy Romain Rollanda. Poruszające studium dorastania małego chłopca w okrutnym świecie dorosłych, kultywowaniu marzeń i siłę dziecięcego charakteru. Rzecz o możliwości ocalenia wrażliwości w ekstremalnych warunkach życiowych.

Przejmująca historia małego muzułmanina z nizin społecznych wychowywanego przez Żydówkę ocalałą z Auschwitz jest historią osadzoną w klimacie kulturowego tygla Paryża lat siedemdziesiątych i przez to mocno koresponduje z wielokulturową koegzystencją w niegdysiejszej Łodzi.

Spektakl w mojej reżyserii. W spektakularny sposób wykorzystujący monumentalne lalki i żywy plan aktorski.

Powstanie tego spektaklu dla dorosłych mogłoby się wpisać w projekt Łódź Czterech Kultur i ewentualnie być dofinansowane w jego ramach.

2. Spektakl lalkowy dla dorosłych na podstawie książki Gilles Paris „Nazywam się cukinia”

Pomysł zakłada adaptację francuskiej książki, na podstawie której została już zrealizowana – nominowana do Oscara - animacja. Historia opowiada o dziesięcioletnim chłopcu, który w tragicznych okolicznościach trafia do domu dziecka. Tam spotyka pierwszych w życiu przyjaciół, tam też uczy się czym jest świat dorosłych i dosadnie go opisuje. „A popatrzcie tylko na dorosłych: udają takich mądrych, a robią więcej głupstw niż dzieci. To prawda, że nie zawsze jesteśmy tacy całkiem grzeczni, ale umówmy się: to nie dzieci włamują się do domów, wybuchają bomby razem z sobą i strzelają z karabinów (...).” Książka jest połączeniem poezji dziecięcej wrażliwości w języku z absurdem świata dorosłych w działaniu. Stanowi niekwestionowane źródło humoru i wzruszeń jednocześnie.

Tu proponuję reżyserię **Anny Wieczur – Bluszcz**. Osobę, która z ogromną wyobraźnią porusza się w świecie teatralnym i posiada ogromny potencjał do stworzenia pięknego, poruszającego, poetyckiego widowiska.

WSPÓŁPRACUJĄCY REŻYSERZY I INNI TWÓRCY

Oprócz wspomnianych już reżyserów i twórców chciałbym przedstawić listę tych, z którymi chętnie nawiązę współpracę przy wymienionych projektach:

- Duet dramaturgiczno-reżyserski – **Elżbieta Chowaniec i Marek Zákostelecký**. Twórcy wyjątkowej urody adaptacji klasycznych dzieł teatralnych takich jak „Burza” czy „Czarodziejski flet” na deski teatru dziecięcego.

- **Magdalena Miklasz** – reżyserka o niebanalnej wyobraźni scenicznej z dużym powodzeniem poruszająca się zarówno po świecie teatru dla dorosłych jak i dla dzieci.

- **Paweł Aigner** – aktor i reżyser, specjalista od teatru dziecięcego, twórca żywiołowych i pełnych humoru spektakli dla dzieci.

- **Maria Wojtyśzko** – dramatopisarka, twórczyni hitów teatralnych pisanych z myślą o dzieciach i młodzieży – takich jak „Piekło-Niebo” oraz „SAM, czyli przygotowanie do życia w rodzinie”.

- **Łukasz Kos** - wyjątkowej wrażliwości twórca teatralny, z ogromną klasą i smakiem komponujący swoje spektakle – sprawdzony zarówno w teatrze dla dorosłych jak i dla dzieci.

WARSZTATY, DZIAŁANIA OKOŁOTEATRALNE I INNE

AKCJA „LATO W TEATRZE”

Kontynuacja współpracy z Instytutem Teatralnym w ramach akcji „Lato w teatrze”.

W ramach tego ma powstać spektakl (lub spektakle) objazdowy finalnie jednak z możliwością zaadaptowania go/ich do przestrzeni Teatru Pinokio.

Idąc tym tropem, chciałbym przywrócić łódzkiej publiczności świetny spektakl Konrada Dworakowskiego „Pippi Pończoszanka” grany jedynie poza siedzibą teatru w ramach programu „Lato w teatrze”.

SPEKTAKLE DLA CAŁYCH RODZIN WG. METODY „ORIGINAL PLAY”

Jednym z pomysłów na przedstawienie dla całych rodzin (przedział wiekowy od 0 do 100 lat), który mógłby być spektaklem samoistnym, ale również jednym z elementów projektu NIEDZIELA W TEATRZE jest spektakl oparty na metodzie pracy Freda

Donaldsona „Original Play”. Taki spektakl opowiadałby o istocie zabawy i spotkania z człowiekiem i angażowałby publiczność do budowania jego przebiegu. W dramaturgicznej kolejności uczyłby zabawy – tłumacząc jej zasady od najprostszych elementów przez bardziej złożone i integrując wszystkich w ruchu, którzy tą zabawę by umieli. A czym jest Original Play? Co wymyślił Fred Donaldson?

Fred był nauczycielem uniwersyteckim i po kilku latach stwierdził, że się wypalił. Rzucił pracę i wyjechał nad ocean serfować. Ale po roku serfowania skończyły mu się oszczędności i musiał wrócić do pracy. Jedyne, co potrafił, to uczyć. Nie chciał jednak wracać na uniwersytet. Poszedł do szkoły i zapytał, czy nie mają jakiegoś miejsca. Powiedział, że chciałby być gościem od zabawy. Znajomy dyrektor zgodził się na tą szaloną propozycję i skierował Freda do dzieci. Był jednak jeden kłopot, że Fred kompletnie się na dzieciach nie znał, więc jedyne co z nimi robił przez długie miesiące, to obserwował. I ta obserwacja zaprowadziła go do pewnych wniosków na temat komunikacji. Oraz do zabawy, która okazała się brzemenna w skutkach.

Otóż okazało się, że dzieci mają pewien naturalny język w ciele. Komunikują się, ale i rozładowują napięcia oraz agresje przepuszczając je przez ciało w ruchu. Kiedy Fred zaczął się podobnie ruszać, naśladować i budować alfabet tej komunikacji wyszło na jaw, że nie tylko dzieci ona się tyczy, ale wszystkiego, co żyje. Od tej chwili Fred bawił się z gangsterami, dziećmi w Afryce, dziećmi w Warszawie, dziećmi w placówkach ONZ w Brukseli, delfinami, wilkami, a nawet niedźwiedziem Grizzly. Efekt czterdziestu lat pracy zabawy oraz późniejszych badań przyniósł wstrząsające wnioski. Zabawa ta niweluje agresję, zmienia nasz kodeks postępowania i co najważniejsze, zmienia strukturę naszego mózgu. Przestajemy wybierać (potwierdzone neurobiologicznie) między uciekaj albo walcz – zaczynamy mieć nieskończoną liczbę rozwiązań w sytuacjach konfliktowych, więc przestajemy się ich bać. Agresja i przemoc przestają mieć moc. A przy tym świetnie się bawimy.

WARSZTATY

1. Kontynuacja już wypracowanych przez Teatr warsztatów teatralnych dla dzieci i nauczycieli – Włącz Teatr.

Dookreślenie roli tych warsztatów na te, które mają służyć najmniejszym widzom i być swoistą ich wędrówką po tajemnicach teatru, poznawaniu go od kulis, zapoznawaniu się z poszczególnymi elementami teatru żywego planu, jak i magii lalek oraz na te kierowane do młodzieży i nauczycieli, które mają towarzyszyć obejrzanym spektaklom, dawać im instrumenty do rozmowy na ważne tematy zawarte w spektaklu.

Przy okazji warsztatów dla nauczycieli i uczniów, chciałbym, aby w sposób szczególny wpływać na przełamanie bariery uczeń/nauczyciel – poprzez tworzenie w taki sposób scenariuszy tych spotkań, aby dawały wiarę nauczycielom w to, że z „ucniem można się dogadać”, a uczniom odczarowywały mit nieprzystępnego, „ograniczonego nauczyciela”.

Wobec powyższego chciałbym, aby scenariusze takich warsztatów zakładały współudział tych „dwu stron barykady”. Aby pojawiły się w nich na ile to możliwe elementy dramy, wspólnych improwizacji, działania interaktywne.

Dodatkowo można też tworzyć tematyczne – podporządkowane wybranemu spektaklowi – warsztaty dla nauczycieli i uczniów, odbywające się w szkołach. I wprowadzenie ich każdorazowo jako część **działań przedpremierowych i promocyjnych**. Chodzi tutaj o zbudowane wspólnie z nauczycielami kilku ćwiczeń w formie intelektualnej zabawy – nawiązującej do problematyki spektaklu i przeprowadzenie tej zabawy z uczniami, po obejrzeniu wskazanego przedstawienia już samodzielnie przez nauczyciela.

Nawiązywanie współpracy z nauczycielami, dawanie im narzędzi edukacyjnych do pracy z ich uczniami w sposób szczególny zacieśnia więzi pomiędzy teatrem a szkołami, a w rezultacie owocuje częstszymi wizytami tych widzów w teatrze.

2. Dodatkowy cykl warsztatów na ferie albo wakacje

Ferie i wakacje, to często niezagospodarowany okres w roku, który rodzi potrzebę wykorzystania go do działań. Przecież wiele dzieci pozostaje w tym czasie w mieście.

Celem takich wakacyjnych warsztatów byłoby już nie tylko poznawanie tajników teatru przez dzieci, ale ich bezpośrednie zaangażowanie w proces twórczy. Kto wie, może wśród nich są przyszli aktorzy albo reżyserzy. Ideą takiego cyklu warsztatów, byłoby wejście uczestników w środek procesu twórczego od jego początku, kiedy pojawia się pomysł, impuls do powstania spektaklu (skąd się bierze, jak go wzbudzić, gdzie znaleźć inspirację) aż po finał. Dzieci w ramach cyklu warsztatów przechodziłyby więc cały proces twórczy od scenariusza, projektu scenograficznego do efektu w formie spektaklu, czyli cała konsekwentna droga od pomysłu do efektu.

GOŚCIE PINOKIA

Cykl spotkań towarzyszących projektowi NIEDZIELA W TEATRZE

Edyta Jungowska – znana szerokiej publiczności aktorka od lat zajmująca się twórczością dla dzieci, ale też wydawca audiobooków, między innymi z serii książek Astrid Lindgren. Spotkanie składałoby się z czytanych na żywo fragmentów książek dedykowanych jednemu z bohaterów A.Lindgren – np. Pippi Pończoszance oraz interaktywnej zabawy z dziećmi na kanwie tematów poruszanych w tych fragmentach.

Sambor Dudziński - czyli muzyka w teatrze dla dzieci.

Jednorazowe zaproszenie do teatru znanego multiinstrumentalisty, człowiek teatru, aktora, kompozytora, który może zgodziłby się do nas przyjechać na swojej DŹWIĘKOWIAŻAŁCE i odkrył wszystkie teatralne dźwięki, które drzemią w jego, niekiedy samodzielnie stworzonych instrumentach.

Patryk Zakrocki – z córką Kaliną - zainicjowanie jednego z elementów NIEDZIELI W TEATRZE - BAJKOWANIA

Byłaby to pierwsza edycja BAJKOWANIA, kontynuowana co tydzień, przez innych zaproszonych gości, na zasadzie RODZIC – DZIECKO, czy po prostu DOROSŁY-DZIECKO. Zasadą, jak pisałem byłoby wspólne tworzenie opowieści przez dorosłych wraz z dziećmi.

BAJKOWANIE w wykonaniu Patryka Zakrocki, to jedyny w swoim rodzaju seans (na pewno znanych rodzicom z dzieciństwa) bajek kliszowych z muzyką na żywo. Patryk, tata Kaliny - z pomocą dziewczynki - imitując głosy postaci i tworząc na żywo ścieżkę dźwiękową, ilustruje (ale też opowiada na nowo) stare historie zrealizowane w latach 70. i 80. na kliszy filmowej. Bajki są wyświetlane w formie serii slajdów, a postacie i światy przedstawiane w rozmaitych technikach rysunku lub lalki.

Piotr Socha – Wybitny grafik i ilustrator znany ze swoich fenomenalnych książek edukacyjnych dla dzieci: „Pszczoły” i „Drzewa”. Spotkaniu towarzyszyłyby warsztaty, poznawanie tajników pracy grafika książek dla dzieci, wspólne malowanie wielkiego drzewa, ale też nauka ekologii. Byłby to asumpt do innego rodzaju spotkań w przyszłości poświęconego książkom i współpracy z wydawnictwami dziecięcymi jak na przykład z **Wydawnictwem Dwie Siostry**.

WARSZTATY DRAMATURGICZNE

Zależałoby mi na tym, aby w Teatrze Pinokio odbyły się przynajmniej jedno warsztaty dramaturgiczne.

Jako prowadzące widziałbym dwie uznane dramatopisarki – **Marię Wojtyzsko i Małgorzatę Sikorką – Miszczuk**.

Warsztaty odbywałyby się na przestrzeni pół roku, ze wspólnymi weekendowymi spotkaniami przynajmniej dwa razy w miesiącu, a celem byłoby stworzenie przez każdego uczestnika adaptacji klasyki dziecięcej.

Owocem tych warsztatów będzie wybranie jednej - najlepszej adaptacji do realizacji w Teatrze Pinokio.

Projekt dofinansowanych w ramach programu Ministerialnego.

PROMOCJA

Promocja w Teatrze Pinokio kuleje. Teatr jest słabo obecny na mapie teatralnej Łodzi – przegrywa z konkurencją. Trzeba zrobić wszystko, żeby to zmienić i koniecznie wyjść w miasto.

Kilka pomysłów:

- Zmiana graficzna strony internetowej i identyfikacji graficznej z czarno-białej na kolorową.
- Promowanie zespołu – praca nad rozpoznawalnością – pierwszym krokiem niech będzie chociażby stworzenie galerii zdjęć zespołu na stronie internetowej teatru.
- Aktorzy Pionokia jako siła i zbiór indywidualności – promowanie zespołu i pojedynczych aktorów, jako ciekawych osobowości przy okazji premier. Wywiady, klipy internetowe. Znalezienie „miękkich” sposobów na pokazywanie ich jako zgranej, lubiącej się grupy, która wspólnie tworzy dla dzieci – VIDEO BLOG na YT.
- Większa ilość materiałów na kanale YouTube – dłuższe i pojemniejsze treściowo klipy.
- Kampania internetowa - „Jak byłem mały chodziłem do Pinokia” – znane osoby z Łodzi (Borys Szyc?), ale też zwykli Łodzianie wypowiadający te słowa do kamery. Być może na tle budynku Teatru Pinokia.
- Zdjęcia znanych postaci ze świata sztuki i kultury, które dadzą się sfotografować z długim nosem Pionokia.
- Oswojenie miejsca – internetowe wędrówki po teatrze. Zagłądanie za kulisy podczas trwania spektaklu albo próby – relacje na żywo.

PODSUMOWANIE

Ideą mojego autorskiego programu jest, zachowując dotychczasowy dorobek Teatru Pinokia i jego pozycję w świecie teatralnym – mocniejsze ulokowanie go na mapie Łodzi – wyjście do widza i przekonanie go, że Pinokia jest miejscem przyjaznym, w którym każdy znajdzie coś dla siebie. Zależy mi, aby Pinokia pogłębił współpracę z nauczycielami i uczniami – stał się dla nich miejscem integrującym, przynoszącym plon w postaci ciekawych spektakli, warsztatów, a później jeszcze ciekawszych lekcji.

Teatr Pinokia powinien też kojarzyć się rodzicom i dzieciom z miejscem, w którym zawsze coś się dzieje, w którym będą mogli wspólnie twórczo spędzić czas, a może też napić się dobrej lemoniady.

Teatr Pinokia zachowując wszystkie swoje najlepsze cechy powinien stać się bardziej kolorowy.

Rafał Szyman